

πρώτον αὐτὴ πονεῖ, τείνει δηλαδὴ εἰς φρενοβλάβειαν. Ἐπειτα
 πῆξει τὸ στῆθος καὶ διακεκομμένον ἀγίνει ἄχ!

Εἶδε τὸ τέκνον τῆς νεκρὸν ἢ Ἐκάβη· αἰαί! ἀνεφώνησεν. Ἡ
 τάλαινα, ἢ δὺστηνος ἀνεγνώρισε τὸν υἱὸν τῆς, τὸν Πολύδωρον
 καὶ ἄρῃκε βρυκλιγῆ μελωδίαν, καρδιακὸν πλὴν ἐκλείποντα
 παλμόν.

ὦ τέκνον τέκνον τάλαινης μητρὸς,

τίμι μὲρ φθνήσκεις;

τίμι πότμω κείσαι;

πρὸς τίνας ἀνθρώπων;

Ὅσον δυνατόν ἔχει ὁ ποιητὴς τὴν παράστασιν τοῦ υπερβολι-
 τοῦ πάθους εἰς τὰς γραμμὰς ταύτας καταφαίνεται. Γράφων
 ἀνέπνεται, πῆσχει. Καὶ, πανταχοῦ ζητεῖ τὸ τολμηρὸν, τὸ
 ἄκρον, τὸ πυρπολοῦν. Ἀποβλέπει εἰς τὸ βίαιον διότι καὶ ἡ
 κωνίκα ἐν ἣ ἔζη ἦτο τοιαύτη. Ηκρουσιάζει τὴν πολυδάκρυτον
 Ἐκάβην ἐλαυνομένην ὑπὸ τῆς βεβακχευμένης μοίρας καὶ ῥιπτα-
 μένην ἀπὸ δεινοῦ εἰς δεινόν.

Διὰ τῶν ὀνειρῶν τὴν προειδοποίησε καὶ ἤδη αὐτὴ ἐνθυμείται
 τοῖς. Τὸν υἱὸν τῆς ἐφάνευσεν ὁ τῆς Θρήκης ἡγεμὸν διὰ τὴν
 αἰσιπαιθεῖν τὸν πικρὸν αὐτοῦ χρυσόν. Ἐνθυμείται καὶ βλέπει
 τὸ ἔπαθεν.

ἄρρητ' ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,

οὐχ ὅτι' οὐδ' ἀνεκτά·

Ἐρωτῆ ἀμφίβολος, ἐμπληκτικὴ: τοῦ δίκῃ ξένου; Ἀλλὰ
 ἔλιγον ἐλεύσεται. Ὁ ξένος Ζεὺς θελεῖ τιμωρῆσαι τὸν αὐ-
 τὸν ἐκείνον θνητὸν, ὅστις ἐτόλμησε βέβηλον εἰς τὴν χεῖρα
 τοῦ ξένου. Τοιαύτη ἢ πεποιθήσις τῶν προγόνων ἡμῶν. Καὶ
 τῆς αὐτῆς διεγείρει ἐν τῇ Ἐκάβῃ, προκαλεῖ τὸν πόθον
 ἐκδικήσεως.

Τὴν ὀνόμαστα ἐκδικῆσαι, τίγρις ἐκχρυσουμένη. Εἶναι ἢ
 χρυσὸν τοῦ Ἄδου τότε μορφή ἀνήμερος, ἀδυσώπητος, σιλη-
 δέν εἶναι ἀνθρώπος; ἀλάστορ καὶ ἀπεχθὴς δαίμων κατα-